

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, ústredie B., pobočka T., proti povinnej **E. J.**, bývajúcej v B., zastúpenej v dovolacom konaní Mgr. R. Š., advokátom so sídlom v B., **pre vymoženie sumy 497,21 € (14 979 Sk) s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 2 Er 1060/2008 (pôvodná sp. zn. 1Er 288/2002), o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 10. júna 2005 sp. zn. 4 CoE 68/05, 4 CoE 69/05, 4 CoE 70/05, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie povinnej **o d m i e t a .**

Oprávnenej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín uznesením z 29. marca 2005 č. k. 1 Er 288/02-75 zamietol návrh povinnej na zastavenie exekúcie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že nezistil dôvody na vyhovenie návrhu povinnej na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov). Poukázal, že povinná sa domáhala zastavenia exekúcie pre neprípustnosť s tým, že jednak exekučný titul ako podklad pre predmetnú exekúciu nemá oporu v hmotnoprávných ustanoveniach zákona, a je teda zmätočný, jednak preto, že exekúcia je vykonávaná a realizovaná v rozpore s dobrými mravmi. Podľa súdu prvého stupňa dôvody neprípustnosti ustanovuje zákon a v danom prípade exekúcia nevykazuje znaky neprípustnosti; zároveň upozornil, že exekučný súd na skutočnosti existujúce pred vydaním exekučného titulu nesmie prihliadať.

Okresný súd Trenčín uznesením z 29. marca 2005 č. k. 1 Er 288/02-76 nepriznal povinnej oslobodenie od súdnych poplatkov a nevyhovel jej žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žiadosť povinnej o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov posúdil podľa § 138 ods. 1 a § 30 O.s.p., pričom dospel k záveru, že u povinnej ide o zjavne bezúspešné bránenie práva, pretože jej obrana – so zreteľom na ňou uplatnené námietky a aj zistenie, že ani obsahom spisu nie je doložená žiadna skutočnosť o neprípustnosti exekúcie – je zrejme bezúspešnou; preto povinnej nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov; tak potom chýbal (bol nesplnený) predpoklad potrebný pre ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov povinnej.

Okresný súd Trenčín uznesením zo 4. apríla 2005 č. k. 1 Er 288/02-79 zamietol návrh povinnej na nariadenie predbežného opatrenia, v ktorom žiadala, aby súd uložil zamestnávateľovi povinnej vyplácať jej mzdu v bežnom nároku a to i napriek exekučnému príkazu.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie povinnej uznesením z 10. júna 2005 sp. zn. 4 CoE 68/05, 4 CoE 69/05, 4 CoE 70/05 tieto tri uznesenia súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 O.s.p.). Mal za to, že podané odvolanie nie je dôvodné, keďže neakceptoval námietky povinnej, ktorými spochybňovala exekučný titul, poukazovala na svoj príjem a dlhy. Na odôvodnenie potvrdzujúceho výroku v podrobnostiach vysvetlil, že exekučným titulom v danej veci je rozhodnutie Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave, pobočka Topoľčany z 23. januára 2002 č. 700-725-6022/2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, a že exekúcia smeruje proti povinnej tak, ako je označená v exekučnom titule. Zdôraznil, že platobná povinnosť bola uložená povinnej ako fyzickej osobe podnikajúcej v tom čase na základe živnostenského oprávnenia a že niet pochybnosti o tom, že táto povinnosť bola uložená povinnej a nikomu inému. Pretože ani odvolací súd nezistil dôvod neprípustnosti exekúcie, považoval za správne uznesenie, ktorým súd prvého stupňa návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. Tým, že v danej veci sa nestotožnil s námietkou povinnej o nulítosti exekučného titulu a v zhode s názorom súdu prvého stupňa uzavrel, že existuje spôsobilý exekučný titul, mal zároveň za nedôvodnú aj žiadosť povinnej o oslobodenie od súdnych poplatkov, poukážuc, že zo strany povinnej ide takto o zrejme bezúspešné bránenie práva. Odvolací v nadväznosti na takéto posúdenie nesplnenia predpokladu pre oslobodenie povinnej od súdnych poplatkov, považoval za správne aj

rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti povinnej o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Za správne považoval odvolací súd napokon aj tretie uznesenie súdu prvého stupňa (o zamietnutí návrhu povinnej na nariadenie predbežného opatrenia) a v tejto spojitosti o. i. upozornil, že takýto návrh povinnej je bezpredmetný i vzhľadom na údaj v odvolaní povinnej, že u označeného zamestnávateľa už nepracuje.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie povinná. Z dovolania po jeho doplnení a spresnení jej zástupcom – advokátom Mgr. R. Š. vyplýva, že mimoriadnym opravným prostriedkom napáda uznesenie odvolacieho súdu s výnimkou výrokovej časti, ktorou potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 1Er 288/02-79 (o zamietnutí návrhu povinnej na nariadenie predbežného opatrenia). Dovolateľka navrhla uznesenie odvolacieho súdu v napadnutej časti (teda mimo uvedenej výnimky) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila na prvom mieste tým, že odvolací súd nevezal do úvahy, že v konaní nebola (nie je) pasívne vecne legitimovaná. Uviedla, že označenie v exekučnom titule nezodpovedá označeniu účastníka konania v súlade s ustanoveniami § 79 O.s.p. a že je tu preto daný dovolací dôvod podľa § 237 písm. b) O.s.p. Ako druhý dôvod dovolania označila neexistenciu návrhu na vykonanie exekúcie (§ 237 písm. e) O.s.p.); tretí dôvod dovolania videla v odňatí jej možnosti konania pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.) a to tým spôsobom, že jej nebol doručený návrh na vykonanie exekúcie či súdny výkon rozhodnutia a že z tohto dôvodu nemohla využiť primeranú možnosť ochrany svojich práv. Zároveň v dovolaní namietala aj existenciu tzv. inej vady konania, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutia vo veci, a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Oprávnená sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania má dovolanie osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, nie však v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon.

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia – v prípadoch stanovených zákonom – z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom vymedzení zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania; dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie povinnej proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c).

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo tu *nejde* o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O. s. p., proti ktorému je prípustné dovolanie, a ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a) až c) O. s. p.

Dovolací súd so zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadať vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, ktoré pripúšťajú dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku

spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania výlučným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Vady konania vymenované v § 237 písm. a), c), d) a písm. g) O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ani nevyšli najavo v dovolacom konaní.

S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či obstojí námietka povinnej o vade rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 237 písm. b) O.s.p. Tvrdenie dovolateľky o danosti dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. b) O.s.p., v ktorej spojitosti uvádzala, že odvolací súd nevzal do úvahy, že v konaní nebola (nie je) pasívne vecne legitimovaná a že označenie v exekučnom titule nezodpovedá označeniu účastníka konania v súlade s ustanoveniami § 79 O.s.p., je celkom mylné.

K spôsobilosti byť účastníkom konania treba predovšetkým uviesť, že podmienkou toho, aby niekto mohol byť účastníkom občianskeho súdneho konania je, že musí byť na to spôsobilý. Spôsobilosť byť účastníkom konania sa rozumie spôsobilosť subjektov mať procesné práva a povinnosti, ktoré procesné právo priznáva účastníkom konania. Túto spôsobilosť upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 19 tak, že ju má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. V občianskom súdnom konaní majú spôsobilosť byť účastníkom konania tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnu subjektivitu. U fyzických osôb vzniká právna subjektivita narodením, prípadne počatím, ak sa dieťa narodí živé, a zaniká smrťou, prípadne vyhlásením za mŕtveho. Nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, na ktorý musí súd prihliadať v každom štádiu konania a má za následok zastavenie konania. Tento nedostatok nemožno odstrániť postupom podľa § 43 O.s.p., pretože nejde o vadu podania spočívajúcu v jeho neúplnosti alebo nesprávnosti. Spôsobilosť byť účastníkom konania a prípadnú následnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b) O. s. p. je podľa ustálenej súdnej praxe potrebné odlišovať od tzv. vecnej legitimácie (aktívnej alebo pasívnej) predstavujúcej hmotnoprávny vzťah účastníka k prejednávanej veci, ktorá je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (porovnaj napr. R 34/1993). Povinná, ktorá má spôsobilosťou byť účastníkom konania, pri uplatnení dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. b) O.s.p. medzi spôsobilosťou byť účastníkom konania a vecnou legitimáciou zjavne

nerozlišuje. Jej tvrdenia uvádzané v dovolaní, ktoré sa týkajú jej pasívnej vecnej legitímácie, sú pre prípustnosť dovolania právne bezvýznamné. Dovolací súd teda nezistil podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. b) O.s.p. (nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania na strane povinnej).

Neobstojí ani námietka (tvrdenie) povinnej o vade podľa § 237 písm. e) O.s.p., t.j. že v tejto exekučnej veci absentuje návrh na začatie exekučného konania.

Podľa § 38 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3). Exekučné konanie sa teda začína len na návrh, na ktorý je procesne legitimovaný oprávnený alebo ten, kto preukáže, že na neho prešlo právo z exekučného titulu (porovnaj § 36 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Podľa § 39 ods. 2 prvej vety Exekučného poriadku k návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený pripojí rovnopis rozhodnutia opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti (exekučný titul). Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (porovnaj § 44 ods. 1 Exekučného poriadku); súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu (porovnaj § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku).

Ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa odseku 2, aby vykonal exekúciu (§ 44 ods. 5 Exekučného poriadku).

Obsahom spisu je doložená existencia návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, tento návrh je na č. 1. 2 spisu. V spise je tiež exekučný titul (na č. 1. 3 až 5) a aj poverenia súdu na vykonanie exekúcie (na č. 1. 9). Tvrdenie povinnej o vade podľa § 237 písm. e)

O.s.p., t.j. že v tejto exekučnej veci chýba návrh na začatie exekučného konania, preto nezodpovedá skutočnosti – takáto vada nie je daná.

Postupom odvolacieho súdu (a ani súdu prvého stupňa) nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konania (povinnej) pred súdom konať (§ 237 písm. f) O.s.p.). K tejto vade malo podľa povinnej dôjsť „tým spôsobom, že jej nebol doručený návrh na vykonanie exekúcie či súdny výkon rozhodnutia a z tohto dôvodu nemala využiť primeranú možnosť ochrany svojich práv“.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 251 ods. 4 prvej vety O. s. p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak.

Postup exekučného súdu sa opiera aj o predchádzajúce časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorých použitie je v súlade s účelom núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Použitie ustanovenia § 79 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého návrh na začatie konania doručí súd ostatným účastníkom do vlastných rúk, vôbec neprichádza v exekučnom konaní do úvahy, lebo Exekučný poriadok má u návrhu na vykonanie exekúcie svoju vlastnú úpravu – stanovený postup, ktorý bol aj v predošlom texte s upozornením na príslušné ustanovenia v základných rysoch objasnený. Návrh oprávneného na vykonanie exekúcie ako podnet či podanie, ktorým sa začína exekučné konanie, povinnému sa zásadne nedoručuje, ale exekútor doručený mu návrh predloží spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Iba v prípade, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk; ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, aby vykonal exekúciu.

Ide tu teda o celkom odlišný postup, než ten, ktorý je upravený v spomenutej predchádzajúcej časti Občianskeho súdneho poriadku (so zreteľom na rozdielnosť tzv. základného konania a exekučného konania): návrh na vykonanie exekúcie sa doručuje exekútorovi (návrh na začatie konania sa dáva na súd, porovnaj § 82 ods. 1 O. s. p.), návrh na vykonanie exekúcie doručuje exekútor súdu, aby ho posúdil a rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (návrh na začatie konania doručí súd ostatným účastníkom do vlastných rúk, porovnaj § 79 ods. 4 O. s. p.), pričom iba v prípade návrhu na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia doručuje súd návrh na vykonanie exekúcie povinnému a to do vlastných rúk (v iných prípadoch úprava Exekučného poriadku s doručením návrhu na vykonanie exekúcie povinnému neráta; znamená to, že návrh sa nielenže povinnému nedoručuje, ale exekučný súd vydá poverenie na vykonanie exekúcie bez toho, aby o návrhu na vykonanie exekúcie povinného akokoľvek upovedomil).

Až udelením poverenia súdu na vykonanie exekúcie môže exekútor začať vykonávať exekúciu (porovnaj § 36 ods. 2 druhú vetu Exekučného poriadku). Ani poverenie sa nedoručuje účastníkom, doručuje sa len exekútorovi, ktorý zhodu kópií poverenia na vykonanie exekúcie s jeho originálom môže vyznačiť na týchto kópiách (porovnaj § 35 ods. 2 Exekučného poriadku) a o súčinnosť môže požiadať tretie osoby podľa § 34 len po preukázaní svojho poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44) a len v súvislosti s vykonávaním tejto exekúcie (porovnaj § 35 ods. 1 Exekučného poriadku).

Upovedomenie o začatí exekúcie sa doručí oprávnenému a povinnému do vlastných rúk (§ 49 ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku). Upovedomenie o začatí exekúcie (§ 47 a nasl. Exekučného poriadku) je práve tým procesným úkonom exekútora povereného vykonaním exekúcie, z ktorého sa povinný dozvedá (je informovaný) o začatí exekúcie. V upovedomení exekútor o. i. vyzve povinného, aby uspokojil pohľadávku oprávneného alebo aby do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie vzniesol námietky podľa § 50 Exekučného poriadku.

Nedoručením návrhu na vykonanie exekúcie povinnej, keď v danom prípade sa nenavrholo vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, nedošlo preto k odňatiu jej možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f) O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania povinnej v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinnej podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. So zreteľom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti, t. j. otázkou, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a ani ďalším dôvodom – tzv. inou vadou konania, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutia vo veci (ktoré dôvody namietala tiež dovolateľka). Dovolací súd v tejto spojitosti pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá, nie je vadou podľa § 237 písm. f) O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Rovnako to platí aj pre tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.). Ako už bolo vysvetlené, ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku je dovolanie upravené ako *mimoriadny* opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ teda nie sú procesné podmienky prípustnosti dovolania splnené, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania voči povinnej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd oprávnenej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2011

JUDr. Milan D e á k , v. r.
predseda senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta